

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ivo Pospíšila, soudce JUDr. Josefa Baxy a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **EDEMOST s.r.o.**, se sídlem Štítného 388/18, Praha 3, zastoupena JUDr. Ondřejem Trubačem, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Klimentská 1216/46, Praha 1, proti žalovanému: **Finanční úřad pro hlavní město Prahu**, se sídlem Štěpánská 619/28, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2020, č. j. 8794110/20/2000-11452-105418, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2021, č. j. 11 Af 11/2021 – 13,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost proti výroku II. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2021, č. j. 11 Af 11/2021 – 13, **se odmítá** a proti výroku I. téhož usnesení **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobkyně advokátovi JUDr. Ondřeji Trubačovi, Ph.D., LL.M. **se nepřiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně se u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2020, č. j. 8794110/20/2000-11452-105418. Jím žalovaný zamítl námitky proti exekučnímu příkazu ze dne 20. 11. 2018, č. j. 8526880/18/2003-00540-107455, ve spojení s rozhodnutím ze dne 25. 11. 2020, č. j. 8531117/20/2000-11452-105418.

[2] Žalobkyně požádala o ustanovení zástupce a o osvobození od soudních poplatků. K výzvě soudu předložila prohlášení právnické osoby o majetkových poměrech, ve kterém doložila své příjmy daňovými přiznáními k dani z příjmů za roky 2017–2019 a k dani z přidané hodnoty za měsíce listopad 2020 až leden 2021 a přílohami k účetní závěrce. Dále uvedla, že nevlastní žádné nemovitosti a nemá zůstatek na bankovních účtech. S ohledem na postup finanční správy je žalobkyně „paralyzována“ a nemůže disponovat s finančními prostředky.

[3] Městský soud zjistil, že jednatel a společník žalobkyně splatil základní kapitál ve výši 200.000 Kč a současně proti němu není vedeno insolvenční řízení. Také uvedl, že břemeno tvrzení a břemeno důkazní leží na žalobkyni. Ta je tedy povinna tvrdit a doložit svoji nemajetnost. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2005, č. j. 7 Azs 343/2004 – 50, není daňové přiznání za minulé zdaňovací období dostatečným důkazem o aktuální majetkové situaci. Předpokladem přiznání celkového osvobození je také vyloučení možnosti, že by si žalobkyně opatřila prostředky jinak. Městský soud proto poukázal na skutečnost, že žalobkyně je tzv. jednočlennou obchodní korporací a může si prostředky na částečnou úhradu soudního poplatku opatřit od jediného společníka a jednatele. Městský soud také poukázal na to, že v jiné věci vedené u tohoto soudu poměrnou část soudního poplatku žalobkyně doplatila. Z tohoto důvodu městský soud přiznal žalobkyni částečné osvobození ve výši 1.000 Kč a současně jí ustanovil zástupce.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností, kterou označila jako blanketní. Současně však v podání uvedla, že důvodnost kasační stížnosti opírá o § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Navzdory formálnímu označení kasační stížnosti jako blanketní v ní stěžovatelka uvedla konkrétní kasační námitky. Stěžovatelka namítla, že si nemůže dovolit hradit soudní poplatky ani náklady právního zastoupení a poplatek ve výši 2.000 Kč je rovněž nad finanční možnosti jejího jediného společníka a jednatele. Odkázala také na věc sp. zn. 2 Afs 389/2019, ve které její žádosti o úplné osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce Nejvyšší správní soud vyhověl. Z tohoto důvodu navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil.

[5] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil splnění zákonných podmínek řízení o kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je ve vztahu k výroku II. napadeného usnesení tzv. „subjektivně“ nepřipustná. Podle usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 5 Afs 91/2012 - 41, č. 3321/2016 Sb. NSS, platí, že „*kasační stížnost podaná účastníkem řízení, který byl v řízení před krajským soudem úspěšný [...], je [...] nepřipustná*“.

Možnost účastníků řízení domáhat se přezkumu rozhodnutí krajského soudu se tedy liší v závislosti na výsledku tohoto řízení. Kasační stížnost tak může podat pouze účastník, který byl v řízení před krajským soudem neúspěšný, případně kterému byla rozhodnutím krajského soudu způsobena jiná újma na jeho právech (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Ans 17/2012 – 33). Jelikož městský soud žádosti o ustanovení zástupce výrokem II. napadeného usnesení vyhověl, nemůže stěžovatelka brojit také proti tomuto výroku. Poté kasační soud přistoupil k posouzení zbylých podmínek kasační stížnosti a konstatoval, že ve vztahu k výroku I. napadeného usnesení byla podána včas, osobou oprávněnou a proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že **není** důvodná.

[7] Kasační soud úvodem konstatuje, že nepožadoval zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost. Povinnost zaplatit soudní poplatek má stěžovatel jen tehdy, směřuje-li jeho kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu o návrhu ve věci samé či o jiném návrhu, jehož podání je spojeno s poplatkovou povinností (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/2014 – 19, č. 3271/2015 Sb. NSS, bod 27). V nyní projednávané věci stěžovatelka kasační stížností napadá výrok usnesení městského soudu, jímž byla pouze částečně osvobozena od povinnosti hradit soudní poplatek. Jedná se tedy o usnesení, které upravuje procesní otázky řízení o žalobě. Kasační stížnost proti takovému usnesení tak nepodléhá poplatkové povinnosti.

[8] Nejvyšší správní soud souhlasí s posouzením městského soudu stran důkazního břemene, které tíží výhradně stěžovatelku. Ta je tedy povinna doložit svou nemajetnost a také skutečnost, že si nemůže prostředky na uhrazení soudního poplatku opatřit jinak. Proto městský soud nepochybil, pokud při vyhodnocení nároku na osvobození od soudního poplatku vyšel z podkladů předložených stěžovatelkou. Stěžovatelka totiž neuvedla a nedoložila, že by její jediný společník a jednatel neměl prostředky na úhradu soudního poplatku, a to zejména jestliže je její základní kapitál (a tedy vklad jediného společníka) v řádech statisíců korun a proti tomuto společníkovi není vedeno insolvenční řízení, jak městský soud ověřil. Nemajetnost jediného společníka a jednatele tak měla stěžovatelka tvrdit a doložit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2004, č. j. 1 Afs 5/2003 – 54, č. 311/2004 Sb. NSS).

[9] Městský soud také zjistil, že stěžovatelka v jiném řízení uhradila prostřednictvím svého jediného společníka a jednatele poměrnou část soudního poplatku ve výši 2.000 Kč. Tato skutečnost tedy svědčí o tom, že stěžovatelka si byla schopna prostředky opatřit i jinak.

[10] Poukaz stěžovatelky na věc sp. zn. 2 Afs 289/2019, ve které jí kasační soud přiznal úplné osvobození od soudního poplatku, není přílehlavý. Za prvé je třeba poznamenat, že majetková situace jejího jediného společníka a jednatele nebyla v této věci nijak zkoumána, a za druhé městský soud v napadeném usnesení rozhodoval se značným časovým odstupem od stěžovatelkou odkazované věci, v níž jí kasační soud přiznal úplné osvobození od soudního poplatku. Není tedy vyloučeno, že se majetkové poměry stěžovatelky a jejího jediného společníka a jednatele v mezidobí změnily (viz rozsudek č. j. 1 Afs 5/2003 – 54).

[11] Kasační soud ostatně závěrem konstatuje, že stěžovatelce bylo od vydání usnesení městského soudu ze dne 5. 11. 2020, č. j. 5 Af 47/2018 – 107, a navazujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2021, č. j. 3 As 369/2020 – 17, známo, že pro účely prokázání své nemajetnosti má doložit již v řízení před městským soudem také údaje o majetkových poměrech svého jediného společníka a jednatele. To v nynějším řízení před městským soudem neučinila a poprvé tak uvedla až v kasační stížnosti. Podle kasačního soudu proto městský soud nepostupoval nezákonně, pokud shledal, že stěžovatelka neprokázala splnění důvodů pro úplné osvobození od soudního poplatku.

IV. Závěr a náklady řízení

[12] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost proti výroku I. napadeného usnesení není důvodná, a s ohledem na to ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Kasační stížnost proti výroku II. napadeného usnesení Nejvyšší správní soud odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 120 s. ř. s.

[13] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, kterému by jinak jako úspěšnému účastníku právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly. Ustanovený zástupce neučinil v řízení o kasační stížnosti žádné úkony, a proto mu odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů Nejvyšší správní soud nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. května 2021

JUDr. Ivo Pospíšil
předseda senátu